

**Η Ουσιαστική Σημασία του να Φοβόμαστε τον Κύριο
στην Οικονομία του Θεού**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Πρμ 1:1, 7, 2:4-5, 3:5-10, 8:13,
9:10, 10:27, 14:2, 26-27, 15:16, 33α, 16:6, 19:23

- I. Η πρώτη αρχή για να ζήσει ο άνθρωπος μια σωστή ανθρώπινη ζωή είναι να φοβάται τον Κύριο, να Τον σέβεται. Το να φοβόμαστε τον Κύριο σημαίνει να φοβόμαστε να Τον προσβάλουμε, να χάσουμε την παρουσία Του, και να μην Τον λάβουμε ως το βραβείο μας στην ερχόμενη εποχή. Πρέπει να φοβόμαστε για να μην χάσουμε το χαμόγελο του Κυρίου σε αυτή την εποχή και το βραβείο Του στην ερχόμενη—Πρμ 1:1, 7, Εφ 4:30, Β' Κορ 5:9-10:**
- A. Το να φοβόμαστε τον Κύριο σημαίνει να Τον σκεφτόμαστε και να Τον σεβόμαστε σε όλα, ποτέ να μην ξεχνάμε ότι Αυτός είναι ο θαυμάσιος Θεός που μας δημιούργησε (Ησ 43:7). Το να φοβόμαστε τον Κύριο μας εμποδίζει να κάνουμε το κακό. Μας κάνει επίσης να συγκινούμαστε από τα παθήματα των άλλων και να δείχνουμε έλεος και συμπόνια σ' αυτούς.
- B. Το να φοβόμαστε τον Κύριο δεν είναι μόνο για να απομακρυνόμαστε απ' τις αμαρτίες αλλά, ακόμα περισσότερο, για να απαρνούμαστε τον εαυτό μας. Το να φοβόμαστε τον Κύριο δεν σημαίνει απλά να φοβόμαστε ότι έχουμε αμαρτήσει ή ότι είμαστε κοσμικοί, αλλά να φοβόμαστε ότι αυτό που κάνουμε είναι απ' τον εαυτό μας, και όχι απ' τον Κύριο—Μτ 16:24, Β' Κορ 4:5.
- Γ. Ο φόβος Θεού είναι η αρχή της σοφίας, και η επιγνώση του Αγίου είναι φρόνηση. Η γνώση, η σοφία και η φρόνηση προέρχονται από τον Θεό. Αν φοβόμαστε τον Θεό, αν Τον σεβόμαστε, θα αποκτήσουμε όλα αυτά—Πρμ 1:1, 7, 2:4-5, 3:5-10, 8:13, 9:10, 10:27, 14:2, 26-27, 15:16, 33α, 16:6, 19:23.
- II. Ο Ησαΐας προφήτεψε ότι το Πνεύμα του Ιεχοβά—το Πνεύμα σοφίας, το Πνεύμα σύννεσης, το Πνεύμα βουλής, το Πνεύμα δύναμης, το Πνεύμα γνώσης, και το Πνεύμα φόβου του Ιεχοβά—θα αναπαυθεί επάνω στον Χριστό—Ησ 11:1-2:**
- A. Το Πνεύμα ήταν με τον Κύριο Ιησού πάντοτε και ήταν ένα με Αυτόν. Ο Κύριος περπατούσε κατά το Πνεύμα και ζούσε μια ζωή μέσα στο Πνεύμα, με το Πνεύμα και δια του Πνεύματος. Ο Ησαΐας 11:2 δείχνει ότι στον ανθρώπινο βίο του Κυρίου το Πνεύμα φανερώθηκε με όλες τις παραπάνω ιδιότητες—Λκ 4:1, 14, 10:21, Ιω 1:32, Μτ 12:28.
- B. Στον ανθρώπινο καθημερινό βίο Του, ο Ιησούς ήταν πλήρης με το Πνεύμα του ευλαβικού φόβου υπακοής του Κυρίου. Επίσης, ευαρεστούσε στον φόβο του Κυρίου. Στην ανάστασή Του Αυτός είναι τώρα το Πνεύμα του Ιησού Χριστού που χορηγεί άφθονα και περιλαμβάνει τα πάντα. Αυτό είναι το Πνεύμα του φόβου του Ιεχοβά, που περιλαμβάνει τον απεριγράπτο ανθρώπινο βίο και τη διακονία του Ιησού Χριστού—Ησ 11:2-3, Φιλ 1:19:
1. Κανένας άνθρωπος δεν φοβήθηκε τόσο πολύ τον Θεό όσο ο Ιησούς. Κατά την εκτέλεση της διακονίας του Θεού στην Καινή Διαθήκη, ο Κύριος Ιησούς μάς είπε ότι ποτέ δεν έκανε τίποτα από τον εαυτό Του (Ιω 5:19), δεν έκανε το δικό Του έργο (Ιω 4:34, 17:4), δεν μιλούσε τον δικό Του λόγο (Ιω 14:10, 24), δεν ζητούσε το δικό Του θέλημα (Ιω 5:30), ούτε ζητούσε τη δική Του δόξα (Ιω 7:18).

2. Στη ζωή που έζησε, ο Ιησούς έκανε τα πάντα εν Θεώ, με τον Θεό και για τον Θεό. Ο Θεός ήταν στον καθημερινό βίο του Ιησού, και ο Ιησούς ήταν ένα με τον Θεό. Αυτή είναι η αλήθεια στον Ιησού (Εφ 4:20-21). Χρειάζεται να ζητάμε από τον Κύριο, που είναι το Πνεύμα της αλήθειας, να μας οδηγεί στην πραγματικότητα της εμπειρίας της δικής Του ζωής υποταγής και υπακοής στον Πατέρα (Ιω 16:13, Φιλ 2:5-11).
3. Μέρα με τη μέρα χρειάζεται να ανοιγόμαστε στον Πατέρα ολοκληρωτικά και απόλυτα, και να Του ζητάμε να μας γεμίζει με τον αναστημένο Χριστό, ως το Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα, το οποίο είναι και το Πνεύμα του φόβου του Κυρίου που περιλαμβάνει τον ανθρώπινο βίο και τη διακονία του Κυρίου Ιησού—Λκ 11:5-13.

III. Το να φοβόμαστε τον Θεό σημαίνει να Τον εμπιστευόμαστε—Πρμ 3:5-8, 26, 16:1, 9, 20, 33, 19:21, 30:5-6:

- A. Τα εδάφια 3:5-8 στις Παροιμίες μας προστάζουν να εμπιστευόμαστε τον Κύριο με όλη μας την καρδιά και να μην στηριζόμαστε στη δική μας σύνεση. Σε όλους τους δρόμους μας πρέπει να Τον γνωρίζουμε, και τότε Αυτός θα διευθύνει τα βήματά μας. Δεν πρέπει να θεωρούμε τον εαυτό μας σοφό, αλλά να φοβόμαστε τον Κύριο και να ξεκλίνουμε από το κακό. Αυτό θα είναι γιατρεία στα νεύρα μας και αναζωογόνηση στα κόκαλά μας.
- B. «Ευλογημένος ο άνθρωπος που ελπίζει στον Κύριο, και του οποίου ο Κύριος είναι η ελπίδα. Επειδή, θα είναι σαν δέντρο φυτεμένο κοντά στα νερά, που απλώνει τις ρίζες του κοντά στον ποταμό, και δεν θα δει όταν έρχεται το καύμα, αλλά το φύλλο του θα θάλλει· και δεν θα μεριμνήσει στη χρονιά της ανομβρίας ούτε θα παύσει από το να κάνει καρπό»—Ιερ 17:7-8:
  1. Σύμφωνα με την οικονομία του Θεού, εκείνος που εμπιστεύεται τον Θεό είναι σαν δέντρο φυτεμένο κοντά στα νερά. Αυτό υποδηλώνει τον Θεό ως την πηγή ζωντανών νερών—Ιερ 2:13.
  2. Ένα δέντρο μεγαλώνει κοντά στο ποτάμι, απορροφώντας όλα τα πλούτη του νερού. Αυτό αποτελεί μια εικόνα της οικονομίας του Θεού, που εκτελείται δια της παροχής Του. Προκειμένου να λάβουμε τη θεία παροχή, πρέπει σαν τα δέντρα να απορροφούμε τον Θεό ως τα νερά—βλ. Α' Κορ 3:6.
  3. Τα πλούτη του προμηθεύοντος Θεού, που παρέχονται σε μας ως τα δέντρα, μας συγκροτούν με τη θειότητα του Θεού και μας κάνουν να αυξανόμαστε στο μέτρο του Θεού (Κολ 2:19). Με αυτόν τον τρόπο, εμείς και ο Θεός γινόμαστε ένα, κατέχοντας το ίδιο στοιχείο, την ίδια ουσία, σύσταση και εμφάνιση (Απ 4:3, 21:11).
- Γ. Εκείνος που προσέχει τον λόγο θα βρει το αγαθό. Ευλογημένος είναι εκείνος που εμπιστεύεται τον Κύριο (Πρμ 16:20). Ο Κύριος θα είναι η εμπιστοσύνη μας και «θα φυλάξει το πόδι μας από το να πιαστεί» (Πρμ 3:26).
- Δ. Εκείνοι που αγαπούν τον Θεό μαθαίνουν να φοβούνται τον Θεό, ερχόμενοι στον Κύριο στην Αγία Γραφή (Πρμ 2:3-5, Ιω 5:39-40). Προσταζόμαστε έτσι να εμμένουμε στον Λόγο του Θεού και να τον υπακούμε, που αποτελεί την ένδειξη του φόβου μας προς τον Θεό (Δτ 6:2).

IV. Το γεγονός ότι φοβόμαστε τον Κύριο σημαίνει επίσης ότι Τον τιμάμε:

- A. Οι Παροιμίες 3:9-10 λένε ότι πρέπει να τιμάμε τον Κύριο με τα υπάρχοντά μας και με τις απαρχές όλων των γεννημάτων μας. Τότε θα γεμίζουν οι σιταποθήκες μας από αφθονία, και οι ληνοί μας θα ξεχειλίζουν από νέο κρασί.

- B. Δεν πρέπει να είμαστε εκείνοι που κερδίζουν περισσότερα χρήματα για να αποθηκεύουμε θησαυρό για το μέλλον μας. Τουλάχιστον ένα δέκατο, οι απαραίτες, των γεννημάτων μας, πρέπει να δίνονται στον Θεό. Πρέπει πάντα να είμαστε γενναιόδωροι όταν προσφέρουμε απ' τα πράγματα που ο Θεός μας έχει δώσει. Αυτό τμρά τον Θεό—Μαλ 3:7-12, Β' Κορ 9:6-8.
- Γ. Πρέπει να ικετεύουμε τον Κύριο να κάνει την καρδιά μας απλοϊκή στον φόβο του ονόματός Του. «Δίδαξέ με, Κύριε, τον δρόμο σου, και θα περπατώ στην αλήθεια σου· προσήλωνε την καρδιά μου στον φόβο τού ονόματός σου»—Ψλ 86:11.
- Δ. Χρειάζεται να «καθαρίσουμε τους εαυτούς μας από κάθε μολυσμό σάρκας και πνεύματος, επιτελώντας αγιοσύνη με φόβο Θεού». Ο φόβος Θεού εδώ σημαίνει να μην τολμάμε να αγγίζουμε πράγματα που δεν ανήκουν στον Θεό ή που δεν σχετίζονται με Αυτόν—Β' Κορ 7:1, 6:17.
- Ε. Το να έχουμε τον φόβο του Χριστού σημαίνει να φοβόμαστε να Τον προσβάλλουμε ως την Κεφαλή. Αυτό συμπεριλαμβάνει το να υπόκειται ο ένας στον άλλο. Χρειάζεται να υπηρετούμε τον Κύριο με φόβο. Τότε θα αγαπάμε τον Κύριο προκειμένου να χαιρόμαστε εν Κυρίω και να Τον απολαμβάνουμε—Εφ 5:18-21, Ψλ 2:11-12, Εβρ 12:28.
- ΣΤ. Πρέπει όλοι να έχουμε έναν κατάλληλο φόβο Θεού επειδή όλοι εμείς, οι πιστοί εν Χριστώ, θα εμφανιστούμε στο βήμα του Χριστού. Τότε ο Χριστός θα κρίνει τους πιστούς Του κατά την επιστροφή Του, όχι για την αιώνια σωτηρία τους αλλά σχετικά με τον χιλιετή μισθό—Β' Κορ 5:10, Α' Κορ 4:4-5, 3:13-15, Ρωμ 14:10.
- Ζ. Το να φοβόμαστε τον Κύριο είναι ο τρόπος να επεκτείνουμε τη ζωή μας (Πρμ 10:27). Ο Θεός αγαπάει, σώζει, προστατεύει, ευλογεί και προμηθεύει όλους όσους Τον φοβούνται (Ψλ 103:11, 13, 17, 85:9, 60:4, Πρμ 14:26-27, Ψλ 115:12-13, 34:9, 111:5).
- Η. Παραδείγματα εκείνων που φοβόντουσαν τον Κύριο ήταν ο Νώε (Εβρ 11:7), ο Αβραάμ (Γεν 22:12), ο Ιωσήφ (Γεν 42:18), ο Δαβίδ (Ψλ 2:11-12, 5:7), ο Νεεμίας (Νε 1:11, 5:9, 15) και η πρώιμη εκκλησία (Πραξ 9:31).
- V. Ο άγιος φόβος του Κυρίου είναι στην πραγματικότητα μια πηγή χαράς (Ψλ 2:11), σαν πηγή ζωής (Πρμ 14:27) και σαν δέντρο ζωής (Πρμ 11:30), που παρέχει τον Θεό σε μας για την εκτέλεση της οικονομίας Του:**
- A. Ο φόβος του Κυρίου είναι πηγή ζωής, ώστε να μπορεί κάποιος να απομακρύνεται απ' τις παγίδες του θανάτου. Το να φοβόμαστε τον Κύριο, να εμπιστευόμαστε τον Κύριο, και να βρίσκουμε καταφύγιο στο όνομα του Κυρίου σημαίνει να περπατάμε στα μονοπάτια της ζωής (Πρμ 2:19, 5:6, 10:17, 14:27, 19:23, Ψλ 16:11). Τα μονοπάτια ζωής είναι τα μονοπάτια του δέντρου της ζωής, η πηγή του οποίου είναι ο ίδιος ο Θεός (Πρμ 3:13, 18, 11:30, 13:12, 15:4).
- B. Ο φόβος του Κυρίου οδηγεί στη ζωή. Είναι η στενή οδός (η οδός των λίγων, όχι των πολλών) που οδηγεί στη ζωή. Τα μονοπάτια της ζωής είναι για να ζούμε εν Θεώ και, έτσι, να αγγίζουμε και να αποκτάμε τη ζωή. Αυτά τα μονοπάτια είναι οι δρόμοι που ο Θεός έβαλε στην καρδιά μας για να εισέλθουμε σ' Αυτόν—Πρμ 19:23, Μτ 7:13-14, Ψλ 84:5.
- Γ. Οι οδοί του θανάτου είναι οι οδοί του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού, η πηγή του οποίου είναι ο Σατανάς και το οποίο φανερώνεται στον εαυτό μας. Το να ζούμε στον εαυτό μας σημαίνει να ζούμε χωρίς την παρουσία του Θεού, να περπατάμε στις οδούς του σκότους, και να μην έχουμε καθόλου ζωή—Πρμ 2:13, 3:5-7, 14:12, 16:25, Εφ 5:2, 8-9.

VI. Ο Θεός υποσχέθηκε να δώσει σε μας, στον λαό Του, μία καρδιά και μία οδό, για να Τον φοβόμαστε όλες τις ημέρες, για το καλό μας, και των παιδιών μας ύστερα από μας. Επίσης, μας δίνει τον φόβο Του στις καρδιές μας, για να μη αποστατήσουμε απ' Αυτόν—Ιερ 32:39-40:

- A. Εμείς, οι εκλεκτοί του Θεού, πρέπει να έχουμε μία καρδιά—για να αγαπάμε τον Θεό, να αναζητούμε τον Θεό, να ζούμε τον Θεό, και να συγκροτηθούμε με τον Θεό, ώστε να γίνουμε η έκφρασή Του—και μία οδό—τον ίδιο τον Τριαδικό Θεό ως τον εσωτερικό νόμο της ζωής με τη θεία ικανότητά του—Ιερ 32:29, 31:33-34, Ιω 14:6α, Ρωμ 8:2.
- B. Η μία καρδιά και η μία οδός αποτελούν το ομοθυμαδόν (Πραξ 1:14, 2:46, 4:24, Ρωμ 15:6). Οι διαιρέσεις προέρχονται απ' το να έχουμε μία καρδιά για κάτι άλλο εκτός απ' τον Χριστό και απ' το να ακολουθούμε μία οδό πέρα απ' Αυτόν.
- Γ. Ο Θεός έκανε μία αιώνια διαθήκη, την Καινή Διαθήκη. Μέσω αυτής της διαθήκης ο Θεός δεν θα αποστρέψει από μας. Επίσης, βάζει τον φόβο Του μέσα στις καρδιές μας ώστε να μην αποστατήσουμε απ' Αυτόν—Ιερ 32:40.
- Δ. Όταν φοβόμαστε τον Θεό, διδασκόμαστε απ' Αυτόν, σχετικά με τον δρόμο που πρέπει να επιλέξουμε, και μπορούμε να γνωρίζουμε το απόρρητο και τη διαθήκη Του. Μόνο εκείνοι που φοβούνται τον Θεό μπορούν να λάβουν την αποκάλυψη της διαθήκης του Θεού, και μόνο σε όσους Τον φοβούνται δίνει το απόρρητό Του—Ψλ 25:12, 14.

VII. Ο φόβος του Κυρίου και η αγάπη του Κυρίου αποτελούν δύο θαυμάσια αποτελέσματα της συγχώρησης των αμαρτιών μας:

- A. Η συγχώρεση του Θεού δεν κάνει τον άνθρωπο να γίνει θαρραλέος και ρισκοκίνδυνος. Η χάρη της συγχώρεσης του Θεού φέρνει τον άνθρωπο στον φόβο του Κυρίου: «Κοντά σου, όμως, υπάρχει συγχώρηση, για να σε φοβούνται»—Ψλ 130:4.
- B. Η χάρη της συγχώρεσης του Θεού μάς κάνει επίσης να αγαπάμε τον Θεό. Η αιτία που η αμαρτωλή γυναίκα στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο αγάπησε τον Κύριο πολύ ήταν ότι είχε συγχωρεθεί πολύ απ' τον Κύριο—Λκ 7:39-50.
- Γ. Όσο περισσότερο ο Κύριος μας συγχωρεί, τόσο περισσότερο Τον φοβόμαστε. Επίσης, όσο περισσότερο Τον φοβόμαστε, τόσο περισσότερο Τον αγαπάμε. Από την αρνητική πλευρά, επειδή Τον φοβόμαστε, αποφεύγουμε να κάνουμε πράγματα που Τον δυσαρεστούν. Από τη θετική πλευρά, επειδή Τον αγαπάμε, κάνουμε πράγματα που Τον ευαρεστούν.

VIII. Οι Παροιμίες 31 μας παρουσιάζουν δύο υποδείγματα ανθρώπων που φοβούνται τον Κύριο. Αφενός, πρέπει να είμαστε σαν βασιλιάδες, βασιλικοί άνθρωποι σαν τον Κύριο, έχοντας εξουσία για να βασιλεύουμε. Αφετέρου, πρέπει να είμαστε σαν ενάρετες γυναίκες, που ξέρουν πως να διευθετούν, να διαχειρίζονται, να φροντίζουν και να παρέχουν για τις ανάγκες των αγίων στον οίκο του Θεού:

- A. Οι Παροιμίες 31:3-9 μιλάνε για έναν βασιλιά που εξουσιάζει—δεν πίνει κρασί αλλά μιλάει για τα δικαιώματα των άλλων και διακονεί τη δικαιοσύνη (συμβολίζοντας τον Χριστό και τους υπερνικητές Του). Μόνο ένας τέτοιος άνθρωπος μπορεί να βασιλεύει:
  - 1. Ο Κύριός μας ήταν εντελώς κάτω από τον περιορισμό του Θεού. Επομένως, μπορούσε να βασιλεύει για τον Θεό. Αν μπορούμε να περιοριζόμαστε από τον Θεό, και έτσι να σμιλεύουμε τον εαυτό μας, θα είμαστε ικανοί να βασιλεύουμε για τον Θεό.
  - 2. Για να βασιλεύει πάνω στον λαό, ο βασιλιάς έπρεπε πρώτα να διδάσκεται, να διέπεται, να εξουσιάζεται και να ελέγχεται από τον λόγο του Θεού. Η ίδια αρχή πρέπει να ισχύει και με τους πρεσβύτερους στις εκκλησίες—Δτ 17:14-20:

- α. Προκειμένου να διοικούν την εκκλησία, να τη διαχειρίζονται, οι πρεσβύτεροι θα πρέπει να ανασυγκροτηθούν με τον άγιο λόγο του Θεού. Ως αποτέλεσμα, θα είναι κάτω από την διακυβέρνηση του Θεού, κάτω από τη βασιλεία και τον έλεγχό Του.
- β. Έτσι, αυθόρμητα, ο Θεός θα είναι στις αποφάσεις τους, και οι πρεσβύτεροι θα αντιπροσωπεύουν τον Θεό για να διαχειρίζονται τις υποθέσεις της εκκλησίας. Αυτό το είδος διαχείρισης είναι η θεοκρατία.
- Β. Οι Παροιμίες 31:10-31 περιγράφουν μια ενάρετη γυναίκα (Πρμ 12:4, 19:14, Ρουθ 3:11)—που είναι σοφή, αγαθή, επιμελής και ικανή, και η οποία μπορεί να διευθετεί, να διαχειρίζεται και να προμηθεύει τον οικο της. «Μια τέτοιου είδους γυναίκα είναι πότερο πολύτιμη, περισσότερο ακόμα και από τα μαργαριτάρια» (Πρμ 31:10). Η δόξα της ξεπερνάει όλες τις άλλες γυναίκες (εδ. 29). Αυτή η ενάρετη γυναίκα συμβολίζει την εκκλησία και τους αγίους που αγαπούν τον Κύριο:
1. Το κύριο χαρακτηριστικό της ενάρετης γυναίκας είναι ότι φοβάται τον Κύριο (Τον λατρεύει με ευσέβεια, Τον υπακούει, Τον υπηρετεί και Τον εμπιστεύεται με σεβασμό γεμάτο δέος). «Ψεύτικη είναι η χάρη, και μάταιη η ομορφιά· η γυναίκα, η οποία φοβάται τον Κύριο, αυτή θα επαινείται»—Πρμ 31:30.
  2. Η καρδιά του άνδρα της ενάρετης γυναίκας την εμπιστεύεται. «Θα του φέρνει καλό, και όχι κακό, όλες τις ημέρες της ζωής της» (Πρμ 31:12). «Ο άνδρας της γνωρίζεται στις πύλες, όταν κάθεται ανάμεσα στους πρεσβύτερους του τόπου» (εδ. 23).
  3. Μια τέτοια ενάρετη και φρόνιμη γυναίκα είναι από τον Κύριο στεφάνι για τον άνδρα της (Πρμ 12:4). Τα παιδιά και ο άνδρας της σηκώνονται και την μακαρίζουν (31:28). Επίσης, ο άνδρας της την επαινεί, λέγοντας ότι ξεπερνάει όλες τις άλλες (εδ. 29).
  4. Ένας άνδρας πρέπει να βλέπει με τα δικά του μάτια «την αγνή συμπεριφορά... με φόβο Θεού» της γυναίκας του. Ο στολισμός της δεν πρέπει να είναι εξωτερικός με το πλέξιμο των μαλλιών και με το να φορά χρυσαφικά και φορέματα, «αλλά ο κρυφός άνθρωπος της καρδιάς με τον άφθαρτο στολισμό τού πράου και ήσυχου πνεύματος, που είναι μπροστά στο Θεό πολυτελής»—Α' Πε 3:1-4.
  5. Στη σωστή εκκλησιαστική ζωή οι αδερφές πρέπει να στολίζουν τον εαυτό τους «με ενδυμασία σεμνή... με συστολή και σωφροσύνη [αυτοσυγκράτηση], όχι με πλέγματα ή χρυσάφι ή μαργαριτάρια ή πολυτελή ενδυμασία· αλλά, με έργα αγαθά (αυτό που ταιριάζει σε γυναίκες, οι οποίες δημόσια φανερώνουν θεοσέβεια)». Η θεοσέβεια είναι ο ευσεβής φόβος προς τον Θεό, ο σεβασμός και η εκτίμηση του Θεού, όπως αρμόζει σε εκείνους που λατρεύουν τον Θεό—Α' Τιμ 2:9-10.
  6. Οι ηλικιωμένες πρέπει να είναι θεοσεβείς στην συμπεριφορά και τη διαγωγή τους, «για να νουθετούν τις νέες, να είναι φίλανδρες, φιλότεκνες, σώφρονες, αγνές, οικοφύλακες, αγαθές, να υπακούν πρόθυμα στους άνδρες τους, για να μη δυσφημείται ο λόγος τού Θεού»—Τιτ 2:3-5.
- Γ. Στην πτυχή της νίκης, πρέπει να είμαστε σαν ένας βασιλιάς. Στην πτυχή της αγάπης για τον Κύριο, πρέπει να είμαστε σαν μια ενάρετη γυναίκα. Αν είμαστε έτσι, θα έχουμε αξία και δόξα μπροστά στον Κύριο.